

— 9 —

Sultan Azizi hal'eden vükela-
İngiltere hükümeti tarafın-
müzaharete mazhar olduk-
hakkındaki işaalarına ina-
padişahın İngiltereye emni-
azalması üzerine Almany-
paratorunun Asya menafii-
haris olmasından bilistifade

hazırladığını tanımladığı ka-
hazı mümkün. İşte Sultan Ha-
mid 1881 senesinden 1908 sene-
sine kadar yirmi yedi sene bu-
rularını ele geçirmeğe çalışan
İtalya hükûmetinin teşebbüsünü
aldığı tedbirlerle akim bırakmış-
tır.

(Arkası var)

(Sona sayfa 6 surina 4 de)

MURAD SERTOGLO

Hind, Kanada, Avustralya -
nın büyük kabileleri, hemen bü-
tün dünya kıtalarında orduların
tecemmüü teşkilâtlandırıyor -

ettik, bütün seferleri hima-
ettik, bütün kafilelere refa-
at ettik, (Arkası var)

(Article over)

ÇOLAK MOLLA

YAZAN: M. SAMİ KARAYEL

Molla, gözleri önünde hep dinliyordu. Muhacir ağaları, lafı biri alıp biri bırakıyordu. Öyle güreş menkıbeleri anlatıyorlardı ki, hepsi birer canlı tarih idi.

Ağalar, ve pehlivanlar yeni güreşlerden bahsediyorlardı. Bilhassa, Adalı ile Koca Yusufun güreşlerinden canlı hikâyeler anlatıyorlardı.

İhtiyar ağalardan birisi de Koca Yusufu şöyle tarif ediyordu:

— Abe bu kızan, hepten pehlivan be! En çok kavi olan yeri kollarıdır be. Görmez misin ne kadar uzundur kolları be! Teheyl! Elleri diz kapaklarından aşağıdadır be! Çıkaramazlar şimdiki pehlivanlar onu orta ean be!.

Diğer bir ağa, cevap veriyordu:

— Adalı Haili, çıkaramadı meydana be! Adalı da, pehlivandır be! Yüz otuz okkalık gövdesiyle Koca Yusufu yüz kere meydan yerini dar getir-mişti. Ne vakit Adalıyı mey-dandan çıkardı be! Çıkarama-da be!.

Doğru söylüyordu. Koca Yusufu Adalıdan bir çok güreşleri vardı. Fakat, daha birbirlerini meydana çıkaramamış-lardı.

Bu sebeble ağaların, ve pehlivanların anlatıkları Mollanın bir kulağından giriyor, bir kulağından çıkıyordu.

Ağalar ve pehlivanlar Koca Yusufun ve Adalıdan bahse-derken Çolak gözleri yerde ol-makla beraber kulaklarını ve bütün dikkatini bu mukayese-nin üzerine vermiş bulunuyor-du.

Çolak, içinden şöyle diyor-du:

— Ah, şu Çolak ortadan bir silsem, ondan ötesi kolay.

Molla, doğru düşünüyordu. Çatırtı ortadan silindikten sonra, Adalı ile Koca Yusufu karşı-lasacaktı. Çünkü, başatını sı-yırmış bulunuyordu.

Fakat, işin garibi Molla, bir kere daha olsun ne Adalı Haili ve ne de Koca Yusufu görme-mişti. Yalnız, tariflerini işidi-yordu. İri yarı adamlar olduğ-u-bu biliyordu. Oyunlarını ve ma-rıl güreşlerini, nasıl kavga ettiklerini işidiyordu.

Mollanın bütün emeli, Allahın-gün dması, Adalı ve Koca Yusuf-ları karşı karşıya getirmek ve on-larla boy ölçüşmektir.

Molla, babasını, ağabesini mahcup etmek onlara kendisi-nin nasıl bir pehlivan olduğunu göstermek arzusunda idi. O, dai-ma Allahından göyle niyazda bu-lunuyordu.

— Yarabbits, sen, Molla ku-lunu mahcup etme!.. Emellerine erişti...

Molla, pehlivanların iri göv-delerinden, okkalarından, dev-gibi adalelerinden bahsedildikçe iğrenirdi. Onun nazında peh-livanlık ne okla, ne adale, ne de dev olmak... Onun nazında da pehlivanlık, zekâ, meharret, ustalık, akal ve temkîndir.

Molla, gözünün önüne Kasta-monlu Arnavut oğlunu getiri-yordu. Bu adam atınızı altı ok-ka idi. Öyle olduğu halde bu peh-livani ne Kazıkçı Bekir, ne Ka-vasoglu Koca İbrahim ve ne de diğer pehlivanlar meydana çı-kıramamışlardı.

TIYATROLAR

Şehir Tiyatrosu Temsilleri

Tepebağında Drama kışında

BU AKAŞAM saat 20.30 da

MEŞALELER

İstiklâl caddesinde komedi

kışında

BU AKAŞAM saat 20.30 da

KIRALIK ODALAR

SON HAFTA

85

Molla, gözünün önüne Yörük Aliyi getiriyordu. Bu, Yörük Ali ki, öceak yetmiş, yetmiş beş okka idi. Öyle olduğu halde ne Makarnacı, ne Kara İbo vesaire onu meydana çıkaramamışlar-dı.

Mollanın, gözünün önüne ge-tirdikleri birer pehlivan değiller miydi? Bunlar da birer baş pehlivan idiler. Okkaları güreşte yeri yoktu. Hatta arasına göre, okka bir pehlivanın hamulığı idi. Pehlivan, okkasıyla değil, kafasıyla güreşirdi. Asmak ol-duktan sonra, okka neye yarar-dı?

Molla, bütün bu düşüncükle-rini kendi güreşlerinde, kendi nefsinde denememiş miydi? Ken-disinin büyük ortada, küçük ortada, nihayet başatında tuttu-ğu pehlivanlar kendisinden iki misli okkada oldukları halde neden kendisi muvaffak olmuş-tu? Neden bu okkalı pehlivan-lar Mollayı ortadan çıkarama-mışlardı.

Molla, elleriyle, gövdesiyle, kafasıyla yüz, yüz beş, yüz on okkalık pehlivanlarla karşı ka-rşıya geldiği halde onların iri göv-deleri, Mollanın elleri ve pen-ce-leri içinde çocuk ağırlığı gibi kal-mıştı.

Bu sebeble ağaların, ve peh-livanların anlatıkları Mollanın bir kulağından giriyor, bir kulağından çıkıyordu.

Ağalar ve pehlivanlar o ka-dar çok-konusmuşlardı ki, orta-da konuşmıyan ve hattâ, hal ve etvârıyla mübahaseye iştirak et-miyen tek bir kişi kalmıştı, o da Molla idi.

İhtiyar ağalardan birisi ta-hammül edemedi. Çolak Mollaya dönerek:

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Molla, sen hiç konuşma-mısın be? Abe, dilisiz misin ne-sin be?.

— Deyince, Molla, nezaketle, mah-cubiyetle cevap verdi.

— Ne söylüycüm ağam?

— A be, görmez misin hepi-miz bir manda arabası laf ettik be?.. Sen de ağıyle be kızan be!..

— Teheyl!.. İnsan söyledikçe ağırlı be!..

— Söyle sen de, Çakırda nasıl oldu güreşin be?.

— Kılıncıyı, Çingene'yi, Hel-vacıyı nasıl yendin be?..

— A be, daha susarsın be?.. Söyle be kızan be?..

Molla, önüne bakan gözlerini kemali mahcubiyetle ağının göz-leme çengelinden sonra, şu manidar sözleri söyledi:

— Ağam, Arnavud oğlu nasıl pehlivandı?.

— Teheyl!.. Bu hepten pehlivan-landı be!.. A be, öyle usta peh-livan gelmemiştir be!..

Diye cevap verince, Molla:

— Kaç okkalık pehlivandı,

Diye mırıldandı.. Ağa, zeki bir adamdı.. Gün görmüşlerden-di. Derhal Mollanın ne demek istediğini keşfetti. Eylele kılmalı ve çember sakamı sıvazladıktan sonra:

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

— Baka!.. Süklüm, püklüm de be!.. Teheyl!.. Sen gibi idi be!.

—

(Arkası var)

— A be Molla, hepten senin kadardı.

— Abe ahretlik, baka! senin gibi sessizli be!.

SABAHTAN SABAH

İbret alınacak bir imar şi'me ve hamlesi

(Baş tarafı 1 inci de)

Bu şehir, İngilteredeki belli başlı sanayi şehirlerinden biri-dir. Evvelki ay, müthiş bir tay-yare hücumuna uğradı, yakal-ai, yıldı.

O geyrin nasıl havap-oldu-ğ-u, Almanlar haber vermeden ve belki onların haberi olmadı-ğı bir zamanda İngilizler bütün dünyaya haber verdiler. Hara-be resimlerini kendi gazeteleri-re koydular.

Altı aydanberi İngilterenin daha bir çok şehirleri, başta Londra olarak şiddetli tahribata uğradılar. Hele bundan son-ra, yaz geldi, neler olacağını Allah bilir.

Fakat İngilizler, durmuyor, yazın, yığın, gökten saktıkları, caddeleri, mezarları, yolları der-hal yeniliyor, temizliyor, açıyor ve ne amme hizmetlerini sek-teye uğrattıyorlar, ne de harabe halinde bir manzara bırakıyor-lar.

Fakat Covantrayın imarı hakkında hamle hapsinden baskındır. İngilizlerin yapıcılık şimlerini gösterir. Ne harp içinde, iki gün sonra ne olaca-ğ-ı bilmiyecek bir vaziyette ol-çuklarını, ne aynı yerin bir ka-ğünde aynı hücumlara maruz kalıp kalıyacağını hesaba katmıyarak imar ediyorlar.

Senderce evvel İstanbulun imarı için kabul edilmiş bir plan var. Bu planın tatbiki yolunda karınca karınca bazı işler gö-rüldü. Harp başlamadan evvel opeyce faz alan bu hamle, harp-ten sonra, çaresiz ağırlaştı; fa-lat durmadı. Ancak sağdan sol-can bazı itirazlar:

— Sırası mı? Hele şu badi-reyi atlatsak ta öyle yapeak çımaz mı? Hele göseye, asfalt-a ne lazım var? Senderceberi, a-s-rlardanberi bu yollara taham-mül ettik. Bir kaç sene daha sabırsızdır.

Gibi sesler işildi. Yanlış ve sakat mülahazalar.

Harp yanı başımızda, fakat bizim içimizde değildir. Kaldı ki her yanı ateş içinde olan memleket bile dün yıkılanları bugün yaptırmaktan çekinmiyor ve böyle bir tehirin mânasızlığı-nı gösteriyor. İbret alınmaz lâ-zım.

Bekçet SABA

Halk tipi fanilâ ve ço-raplar yapıldı

Bir müddet evvel, Ticaret O-dasında yapılan bir toplantıda halk tipi fanilâ ve çorap imaline karar verilmişti. Asgari ucuz-lukta ve azami dayanıklılıhta o-lacak olan bu halk tipi çorap ve fanilâ nümuneleri hazırlanarak Ticaret Vekâletine gönderil-miştir.

temin ettillerse de bariz bir fa-kiyet elde edemediler. Her iki devrede de tek tek kaçan gö-fıratlarından sonra oyun 0 - 0 beraberiğe bitti.

İkinci maçı İstiklâlî Lisesi ile Sanat okulu arasında yapıldı. Birinci devrede üstün oynayan Sanatlılar elde ettikleri bir çok gol fırsatlarından istifade ede-mediler. Nihayet oyunun orta-rına doğru bir sayı kazandılar. Ve devreyi 1 - 0 galib bitirdiler.

İkinci devre şu bahşan İstiklâlîler hemen rakip kaleye yüklendiler. Ve devremiz onuncu dakikasında beraberiğe ulaştı-lar. Bu gol her iki tarafı da hiz-landırdı. Galibiyet golünü et-mek için bütün gayetlerini sarf ettiler.

Nihayet İstiklâlîler oyunun sonlarına doğru kazandıkları sa-yı ile galibiyete ulaştılar ve ma-ç bu şekilde nihayetlen-di.

Son maçı Pertevniyal ile İskil-lar yaptılar. Daha düşgün oynayan Pertevniyaliler oyunun 12 inci dakikasında kazandıkları golle devreyi 1 - 0 galib bitir-diler. İkinci devre Pertevniyal-ilerin tazyiki arttı. Rakipleri-ni sıkıştırma başladılar. Bu devrede 16 ve 23 üncü dakika-larda kazandıkları sayılarla ma-çı 3 - 0 galib bitirdiler.

DALDAN DALA:

Fen ilerliyor

insanlar bu suretle daha rahat ve kolay hayattan kurtuluyorlar ..

VAZAN: Reşat İLERİ

— Çok durgunsun.
— Hastayım.
— Doktor olacaksın. Kendini tedaviden âciz değilsin ya..
— Fakat benim iktidardan ha-risinde bir hastalık..
— Ne çeşit hastalığın bu..
— Kalb..
— Ha şu yeni moda hastalık-lardan..
— Öyle değil, çok esaslı..
— Demek yangın çıkertene ka-dar sırayet etmiş..
— Hattâ bütün benliğime..
— E.. Kıvrak kırıktan sonra bu kadar kuvvetli aşk. Doğ-rusu sağlamlık şey. Hem üstelik evlisin de..
— Romanlarda okumuyor-musun. Bu masura ve temiz aşk lar kırk yağında duyulan aşk-ların..
— Ne diyeyim; Allah tez za-manda şifasını versin..
— Ben senden temenni değil, yardım istiyorum..
— Eğer elinden gelirse..
— Gelir zannedirim. Ben şu izni dillere destan Kumkapı gü-zeli Atınay seviyorum. Ne de olsa sen bir semtli sayırsın..
— Evet..
— O halde elinden hiç bir şey gelmez mi?
— Ne gibi?
— Arkadaşlık kabilinden bir şey..
— İş arkadaşlığa dayandı ise kolay..
— Hay elini öpeyim..
— Dur acele etme. Aldığın gelen çarşıyı söyledim zaman kırkımın öpecek yer bulamı-ı-caksın..
— Aman çabuk söyle.. Yan-yorum..
— Atına her ne kadar güzel-likten yana Karun kadar zen-ginse de aile cihetinden de o nis-bette fakir.. Sen çabıgün Pa-lamutlu hastahanesinin şerabab-i-ne söyle.. Teyzemin kızı diye Atınay iltimas ettirip içeriye hasta bakıcı olarak aldır..
— Sonra..
— Benden arkadaşlık bu ka-dar. Sonra; senin bileceğin iş..
— Hay gönlünü öpeyim, ruh-u-nu seveyim, vidadına hayran olayım. Sen arkadaş hattâ kar-deş değil, imdadına yetişen bir Hızran Hızır..
— Mademle Atına.. Nöbet gecelerimizin hep aynı güne te-asedüf emesi sana bir şeyler au-lamıyor mu?
— Ne gibi bay doktor..
— Meselâ ben istiyorum ki bu başbaşa geçen yalnız geceler-imiz ussan, senin yağın ka-dar yani 18 saat olsun; hattâ hiç bitmesin..
— Neden?
— Ben.. Seni.. Seviyorum..
— Ben seviyorsunuz. Ama nasıl olur. Siz adli bir doktor; ben ise drahomasız cahil bir kız..
— Ne ziyam var.. Her şey lâ-tiliktir. Keçilen tarafa uzar..
— Madam Atına.. Seni bugün öğleden sonra iyi bir muayene edeceğim..
— Neden?
— Holinde bir hastalık; var..
Yoksa dediğim tertipleri kullan-mayıp ta gebe mi kaldın?
— Evet..
— Vay kahbe. Demek akim-ca..
— Ne yapayım doktor; ben de sizi seviyorum. Çocuk sevgi-nin işareti ve temeli değil mi?
— Bırak bu ağızları. Sen sevgi-nin inceliğinden ne anlarsın.. Sen atınca kendini bana sattır-mak istiyorsun. Haydi henüz vakit geymemiş iken çocuğu ben kendi elimle alay-ı. İcaç ettik-ce sana yardım ederim. Fakat sen sözünü dinlemeyip te işi baş-ka tarafa dökersen, sonunda zararlı kendin çıkarsın. Malum ya biz doktoruz; sen ise cahil bir kız..
— Feki doktor.. Kabul.. Ama çok acı duyacak mıyım?

Ben vicdansız bir adam değ-i-lim.

— Teşekkür ederim bay dok-tor.

— Neye teşekkür ediyorsun.. Ben vicdansız bir adam değ-i-lim.

— Muhterem ve merhametli üstad. Mevzu bahis olan mes-lektarım bir doktorun şeref ve namusudur. Elimde kazaya uğ-rayan bir kız, pardon bir kadın (kürre) neticesinde fazla kan sayı ettiğinden dolayı şiddetli gök tahliki bir haldedir. Taktiri atınız benim vaziyetimin ondan da berhad. Şimdi şahit bulundu-ğunuz hastahanesinin yüksek hi-maye ve şefkatine iltica ediyor-um.

— Doktor bey fazla telaşlan-mayınız. Tarife ücretiniz mi -lâmdur. Tesviye etmeyi siz ka-bul ettikten sonra, her ne olur-sa olsun tahil bir kulp uyduru-ruz. Malum ya fen bir hayli iler-lemiştir. Yeter ki siz on beş lira gündelik vereceğinizi şuracıkta tahsil olarak taahhüd ediniz.

— Doktor bey fazla tela

